

ДР МИХАЈЛО ЈЕЗДИЋ 1913—1987.

*Реч проф. Милана Пака на комеморативној седници, одржаној
8. септембра 1987.*

Професор Михајло Јездић рођен је 1913. године у Великом Градишту, у породици угледних интелектуалаца демократских назора, васпитан да воли своју земљу, са високим моралним напорима и поштенним и скромним схватањима. Правни факултет завршио је у Београду 1936. године и докторирао у веома кратком року, одбранивши са одликом дисертацију, са модерном темом за то време *Искључиве надлежности појединих држава у међународном приватном праву*. До ступања у НОБ радио је у пракси, прво као адвокатски приправник, а затим и као адвокат у Београду. Октобра 1944. године ступа у народноослободилачку борбу, где се одмах истакао као борац на Сремском фронту, и убрзо постао и помоћник начелника Штаба XVI војвођанске дивизије. Одликован је Орденом заслуга за народ III реда јануара 1946.

После рата укључио се активно у обнову и стварање новог друштвеног система, користећи своја професионална знања као помоћник јавног тужиоца града 1946, а непуну годину дана касније као помоћник јавног тужиоца Србије и руководио грађанским одељењем овог Тужилаштва.

Његова специјалистичка знања у области међународног приватног права била су потребна на Правном факултету у Београду, где је маја 1948. године изабран за доцента, да би своју наставничку каријеру наставио 1950. године избором у звање редовног професора.

Професор Јездић је у току своје дугогодишње универзитетске каријере стекао и уживао глас врсног предавача, који је своја предавања како на другом, тако и на трећем степену, сваке године обогаћивао новим сазнањима у материји међународног приватног права и износио своје идеје и закључке.

Његов приступ сложеним проблемима био је једноставан и имао је посебну способност да генерализацијом низа правила изрази језгровите и потпуне појмове и изведе конститутивне елементе који су се лако памтили и разумевали. Може се рећи да је професор Јездић један од утемељивача модерне теорије међународног приватног права у Југославији.

Поред педагошког рада, професор Јездић је оставио и писану реч у издањима који су доживели више издања, а у којима је изнео модерну и оригиналну концепцију ове гране, која му обезбеђује трајно место у светској доктрини. Тешко ће се моћи написати и сада и убудуће, једно дело, а да се при том заобиђе опус професора Јездића.

Научни рад професора Јездића показао је своје резултате и изван граница земље: учествовао је на међународним конференцијама, у међународним удружењима. У више махова био је члан званичне државне делегације на заседањима Хашке конференције за међународно приватно право, а од 1964. године постао је судија Међународног арбитражног суда у Хагу. Његово богато знање и искуство коришћено је у пракси, а нарочито у Савезном секретаријату за иностране послове чији је био дугогодишњи сарадник.

Његов допринос на међународном плану награђен је и посебним грчким Орденом феникса степена великог бригадира.

Поред наставног и научног рада у теорији и у пракси професор Јездић је налазио времена да учествује у свим друштвено-политичким

активностима Факултета и ван Факултета. У два маха био је продекан, а у два мандатна периода и декан Правног факултета. Низ година биран је за шефа Катедре за грађанско право и обављао друге одговорне функције на Факултету.

Поред свега што је речено о професору Јездићу као научнику и утледном јавном раднику, треба рећи и нешто о професору Јездићу као човеку.

Он је био пример скромног, ненаметљивог, једноставног, поштеног и принципијелног члана колектива, који је нарочито долазио до изражаја у деликатним ситуацијама, када је његово мишљење имало своју тежину и утицај. Био је познат и по томе што је помагао младим људима, храбрио их да истрају и несебично преносио своја знања и искуства.

По својој скромности и принципијелности остаће пример за генерације.

Професор Јездић је само физички отишао. Његов дух, његова реч још звони, а писана реч остаће за будуће генерације.

Слава професору Јездићу.